

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **P-D Refractories CZ a.s.**
sídlem Nádražní 218, Velké Opatovice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. 47715/21/5200-10423-705778

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil tři dodatečné platební výměry vydané Finančním úřadem pro

Jihomoravský kraj, kterými byla doměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2016, 2017 a 2018 a současně stanovena povinnost uhradit penále z částky doměřené daně.

2. Správce daně zjistil, že žalobce je v registru silničních vozidel zapsán jako provozovatel vozidel registračních značek X, X a X (dále jen „vozidla X, X a X“) s tím, že se jedná o nákladní a přípojná vozidla určená výlučně k přepravě nákladů o nejvyšší povolené hmotnosti převyšující 3,5 t. V této souvislosti vyzval správce daně žalobce k podání dodatečných daňových přiznání za dotčená zdaňovací období. Na výzvy reagoval žalobce sdělením, že vozidlo registrační značky X (dále jen „vozidlo X“) bylo dne 26. 7. 2010 vyřazeno z provozu a následně prodáno. Zbývající vozidla byla prodána a předána novému vlastníkovi. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, v rámci něhož konstatoval, že žalobce prokázal vyřazení vozidla registrační značky X z provozu. V případě dvou zbývajících vozidel žalobce pochybnosti správce daně neodstranil. Správce daně vydal výše zmíněné dodatečné platební výměry na daň silniční.
3. Platebním výměrům se žalobce bránil odvoláním. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že daň silniční je založena na formálním stavu zápisu v registru vozidel, přičemž rozhodnutí ve věci registrace vozidla nepřísluší do působnosti orgánů finanční správy. Orgány finanční správy jsou vázány rozhodnutími příslušných správních orgánů. Žalovaný vyšel z rozhodnutí Městského úřadu Boskovice ze dne 26. 4. 2021, č. j. DMBO 7849/2021/DOP, ze kterého vyplývá, že tento správní orgán rozhodl o vyřazení vozidel registračních značek X a X (dále jen „vozidla X a X“) ke dni 17. 5. 2021 a dále že k datu zmíněného správního rozhodnutí byla uvedená vozidla vedena ve statusu „provozované“ a jako provozovatel a vlastník byl veden žalobce (dále jen „rozhodnutí o vyřazení vozidel“). Žalovaný uzavřel, že doměření daně silniční za předmětná vozidla je tedy v souladu se zákonem. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že na daném závěru nemůže změnit nic ani tvrzení, že na předmětná vozidla nebylo placeno povinné ručení, nebo že u vozidel nebyly prováděny technické prohlídky. Dále žalovaný vyhodnotil, že nebylo možné aplikovat sníženou sazbu daně, protože žalobce je osobou podnikající a není tzv. privilegovanou osobou, která by mohla snížení sazby daně využít.

II. Argumentace žalobce

4. Obsáhlou argumentaci žalobce v žalobě a ve vyjádření k replice žalovaného lze koncentrovat do následujících žalobních bodů.
5. Žalobce napadá závěry žalovaného týkající se registračního principu. Namítá, že v případě vozidel X a X měla být tato vozidla vyřazena z registru stejně jako vozidlo X a žalovaný měl u těchto dvou vozidel postupovat tak, jak postupoval v případě vozidla X. Žalobce má za to, že pokud byl prokázán zánik povinného ručení u vozidel X a X, měl orgán evidence vozidel bezodkladně rozhodnout ve správním řízení o vyřazení vozidla. Žalobce v této souvislosti poukazuje na jednotlivá ustanovení a novelizace zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), v rozhodném znění. Podle žalobce zákonodárce stanovil rámec, na jehož základě se logicky domníval, že nebude docházet k excesům u takových vozidel, která nejsou užívána na pozemních komunikacích, nezatěžují je atd., třeba i v případech, když registrovaný vlastník či provozovatel opomenou neužívané vozidlo z registru vyřadit. Žalobce namítá, že se správce daně odvolává na registrační princip, ačkoli stav zápisu v registru nebyl v souladu s právními předpisy (vozidla nebyla bezodkladně vyřazena). Žalobce přitom opakovaně

poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které stav registrace není jediným ukazatelem, ke kterému je třeba přihlížet při rozhodování o tom, zda dané vozidlo je předmětem daně silniční či nikoli. Žalobce poukazuje na skutečnost, že ačkoli povinné ručení u vozidel X a X zaniklo ke dni 14. 10. 2002, Městský úřad Boskovice vozidla vyřadil z úřední povinnosti teprve svým rozhodnutím o vyřazení vozidel ze dne 26. 4. 2021, což nepochybně nelze označit za splnění jeho povinnosti bezodkladně, jak ukládal zákon. Odpovědnost za vedení a aktuálnost stavu zápisu v registru vozidel leží ze zákona o z podstaty věci na jeho provozovateli. Je nepodstatné, z jakého důvodu provozovatel registru vozidla nevyřadil, ačkoli tak učinit měl (ať už z důvodu provozovatele registru vozidel v případě vozidel X a X či v případě nevyhovění včasnému návrhu žalobce v případě vozidla X). Pokud je postaveno najisto, že stát (resp. jeho složky) měl provést vyřazení vozidel z registru a tím způsobit zánik předmětu daně silniční, považuj žalobce za nehorázné, že ten stejný stát (resp. jedna z jeho složek) se snaží kořistit z vlastního letitého porušování zákona a snaží se takto žalobci způsobit škodu. V daném případě je na místě od registračního principu odhlédnout, neboť je evidentní, že příslušné orgány státní správy neplnily svoji povinnost udržovat stav registru aktuální a souladný s právními předpisy, což nelze klást žalobci k tíži. Zákonné podmínky pro vyřazení vozidel z registru byly naplněny již v roce 2002. Nelze dovolovat zneužívat zjevný protiprávní stav způsobený pouhým administrativním nedopatřením k provozu vozidel na pozemních komunikacích.

6. Žalobce se dovolává interpretační zásady *a maiori ad minus*. Pokud ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu lze považovat fyzický zánik vozidla (jeho neexistenci) za skutečnost způsobující zánik věci jako předmětu daně silniční, tedy zánik daňové povinnosti nastane přes jednoznačné porušení povinnosti podat včasný návrh na vyřazení vozidla z registru, tím spíše by mělo dojít k zániku daňové povinnosti tehdy, je-li prokázáno porušení právních povinností státu, resp. příslušného registru vozidel udržovat registr vozidel aktuální a daná vozidla vyřadit.
7. Dále žalobce namítá, že opakovaně poukazoval na dezolátní stav vozidla X. V tomto stavu nelze vozidlo X považovat za vozidlo, které je možné provozovat na pozemních komunikacích, resp. vozidlo již nevykazuje znaky vozidla dle příslušných právních předpisů ani fakticky a nesplňuje judikaturou vymezené znaky vozidla. Žalobce k tomu cituje výňatek z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52 (tzv. kauza ČSAD Rychnov nad Kněžnou). Názor orgánů finanční správy, že technický stav vozidel není pro věc rozhodující, považuje žalobce za formalistický.
8. Žalobce namítá, že kromě nesplnění podmínky zřízení povinného ručení, nebyly splněny další podmínky pro provoz vozidel X a X na pozemních komunikacích. Na vozidlech nebyla prováděna prohlídka u Státní technické kontroly (STK), vozidlo X není osazeno registračními značkami. Dle příslušných právních předpisů nelze vozidlo bez registrační značky, bez sjednaného povinného ručení a bez absolvování prohlídky STK na pozemních komunikacích provozovat vůbec. Od roku 2002 tedy vozidla nelze považovat za „vozidla registrovaná v České republice“. K tomu žalobce navrhoval svědeckou výpověď paní E. K., tj. statutárního orgánu stávajícího vlastníka obou vozidel – Průmyslového muzea Mladějov, z.s., a prohlídku předmětných vozidel v areálu muzea. Orgány finanční správy navrhované důkazy neprovedli, čímž zatížily daňové řízení vadou a dospěly tak k nesprávnému závěru o stavu vozidel, zejména o stavu vozidla X. Žalobce navrhuje jako důkaz fotodokumentaci umístění vozidel v areálu muzea.

9. Žalobce také namítá, že v daném případě byly naplněny podmínky pro stanovení snížené sazby daně silniční. Zákon o dani silniční uvádí, že snížená sazba daně se uplatní, jsou-li vozidla používána veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob pouze k činnosti, z níž plynoucí příjmy nejsou předmětem daně z příjmů. Není zřejmé, jak orgány finanční správy dospěly k závěru, že sníženou sazbu daně lze využít jen v případě, je-li poplatník daně veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob. Rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Výklad užitý orgány finanční správy jde proti textu zákona o gramatickému významu. Z odborné literatury i důvodové zprávy podle žalobce plyne, že veřejně prospěšný poplatník (privilegovaná osoba) může být osobou odlišnou od poplatníka daně silniční, tedy závěr o 180° odlišný od názoru žalovaného. Není nelogické, aby slevu a dani silniční mohl čerpat podnikatel – poplatník, pokud vozidlo např. zapůjčil jako exponát do muzea, charitativní organizaci, který tak veřejnosti poskytne nějaký benefit. Závěr o tom, že veřejně prospěšný poplatník daně z příjmů nemá žádný benefit, pokud je mu poskytnuto podnikatelem vozidlo k nevýdělečné činnosti, je zavádějící. Jedním z doprovodných motivů pomoci veřejně prospěšnému poplatníkovi může být právě úplné či částečné osvobození takto poskytnutého vozidla od daně silniční. Je třeba akcentovat reálné používání vozidla bez jakékoli vazby na poplatníka daně silniční (ať už by poplatník daně vozidlo zapůjčil nebo třeba prodal a opomenul provést změnu registrace v registru vozidel). Zákonodárce pro aplikaci snížené sazby daně vymezil jako podmínku existenci určitého subjektu, který vozidla fakticky používá. Zákonodárce neuložil mezi poplatníka daně silniční a veřejně prospěšného poplatníka rovnítka tak, jak to učinil např. v § 15 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. veřejně prospěšným poplatníkem, který vozidla X a X po celou zkoumanou dobu užíval (a vlastnil je) je Průmyslové muzeum Mladějov, z.s. Ve vztahu k této osobě je třeba zkoumat naplnění podmínek pro uplatnění snížené sazby daně. K tomu žalobce navrhol svědeckou výpověď paní E. K., tj. statutárního orgánu stávajícího vlastníka obou vozidel – Průmyslového muzea Mladějov, z.s., a prohlídku předmětných vozidel v areálu muzea. Orgány finanční správy navrhované důkazy neprovedli, a to s ohledem na nesprávný názor ohledně podmínek pro uplatnění snížené sazby daně. žalobce rovněž předložil odkaz na webové stránky vlastníka vozidel (muzea), kde je vozidlo X vystaveno jako exponát a kde je zveřejněna i jeho fotografie.
10. Žalobce namítá, že žalovaný vychází z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které nejsou na daný případ přílehlivé, a to s ohledem na skutkové odlišnosti věcí řešených Nejvyšším správním soudem. Konkrétně žalobce poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2020, č. j. 4 Afs 258/2019-25, ze dne 25. 2. 2013, č. j. 2 Afs 5/2012-22 a ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Afs 349/2017-31.

III. Argumentace žalovaného

11. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.
12. Žalovaný pro úplnost poukázal na výsledek trestního řízení vedeného proti shora zmíněným obžalovaným ve věci dotačního podvodu.

IV. Řízení před krajským soudem

13. Ve věci proběhlo dne 18. 1. 2024 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích.
14. K listinám, které žalobce doplnil k žalobě krajský soud uvádí následující. Tyto listiny jsou součástí správního spisu [týká se prvostupňového rozhodnutí, napadeného rozhodnutí, velkého kopie technického průkazu vozidla X, výpisů z informačního systému ČKP, sdělení pojišťovny Allianz a.s., rozhodnutí o vyřazení vozidel, smlouvy o bezúplatném převodu movitých věcí ze dne 18. 2. 2009 a části fotodokumentace umístění vozidel v areálu muzea (č. l. 38 a 39)], a proto jimi krajský soud nedokazoval. Podle ustálené judikatury, vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. Dále soud shledal nadbytečným provádět dokazování kopiemi technických průkazů vozidel X a X, a částí fotodokumentace umístění vozidel v areálu muzea (č. l. 47 a 50), neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti vyplývají ze spisového materiálu, který krajskému soudu předložil žalovaný.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Předmětem přezkumu v posuzované věci je otázka, zda žalobci byla doměřena silniční daň za roky 2016 až 2018 v souladu se zákonem.
17. Daň silniční je daní majetkovou, jejímž předmětem jsou silniční motorová vozidla konkretizovaná v § 2, resp. v tomto konkrétním případě v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční a poplatníky primárně osoby, které jsou (dle registru vozidel) jejich provozovatelem, zapsaným v technickém průkazu [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční].
18. Podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném do 31. 5. 2017 platilo, že *předmětem daně silniční jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.*
19. Podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném od 1. 6. 2017 do 30. 6. 2020 platilo, že *předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny registrovaná v České republice.*
20. Krajský soud podotýká, že pro účely vymezení předmětu daně silniční není v případě vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 t jedním z rozhodujících kritérií jejich užívání k podnikání či jakýkoliv jiný účel jejich užívání. Tato vozidla podléhají zdanění silniční daní vždy za podmínky jejich registrace v České republice. S účinností od 1. 6. 2017 byla formulace „vozidla určená výlučně k přepravě nákladů“ uvedena v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční ve znění účinném do 31. 5. 2017 nahrazena novou přesnější formulací, a to z důvodu, že zmíněné slovní spojení bylo poměrně obecné. I podle předchozí právní úpravy dotýkající se vymezení podmínek zdanění vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 t určených výlučně k přepravě nákladů, jež byla obsažena v § 2 odst. 3 zákona o dani silniční,

byly předmětem daně nákladní automobily, tahače, nákladní přívěsy a nákladní návěsy, aj., registrované v České republice. Novelizací zmíněného ustanovení došlo pouze k upřesnění a jednoznačnému zakotvení, že předmětem daně silniční jsou vždy nákladní automobily s největší povolenou hmotností nad 3,5 t registrované v České republice a přípojná vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 t registrovaná v České republice. Jednalo o legislativně technickou změnu, jejímž cílem bylo zamezit případným výkladovým nejasnostem a zachovat stávající rozsah zdanění (k tomu srov. Komentář Zákon o dani silniční, Z. Tesařová, Wolters Kluwer, Praha, 2017).

21. Dále soud uvádí, že registr silničních vozidel je koncipován jako veřejný seznam, a na údaje v něm uvedené se váže presumpce správnosti, která v obecné míře předpokládá, že informace obsažené ve veřejném seznamu jsou v souladu se skutečným stavem, pokud není prokázán opak.
22. Základem při vymezení předmětu i poplatníka daně silniční je tedy formální stav zápisu ve veřejném rejstříku, což je u majetkových daní obvyklé (srov. např. rozsudky ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42). Klíčový význam z hlediska vzniku a trvání daňové povinnosti k dani silniční má tedy stav zápisu v registru silničních vozidel, význam naopak postrádá stav vlastnictví nebo faktického užívání. Skutečné majetkové vztahy do registru silničních vozidel nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně z hlediska silniční daně nehrají roli, stejně jako není překážkou pro výběr této daně neužívání vozidla, neboť silniční daň neplní roli mýtného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37).
23. Za skutečnost rozhodnou pro zánik povinnosti k dani silniční, kromě trvalého vyřazení z registru silničních vozidel, je nezbytné považovat rovněž faktickou neexistenci uvedeného vozidla, tedy zánik věci samé, i když by takové vozidlo bylo stále registrované v registru silničních vozidel v České republice. Byť tato skutečnost není výslovně uvedena v zákoně o dani silniční, opačný výklad by vedl „ke zdanění“ formálního nikoliv skutečného (materiálního) stavu, tedy k zatížení daňového subjektu majetkovou daní z majetku, který neexistuje. Pokud tedy fyzicky vozidlo neexistuje, pak i přes okolnost, že je registrované v České republice, nemůže být zákonný závěr, že daňový poplatník zapsaný v technickém průkazu (či v registru silničních vozidel) jako vlastník či provozovatel předmětného vozidla nesplnil svou daňovou povinnost, když nezahrnul takové vozidlo do daňového přiznání, anebo vůbec nepodal daňové přiznání. To proto, že absentuje předmět daně silniční, tedy jeden ze základních a obligatorních prvků daňového vztahu.
24. Krajský soud konstatuje, že žalovaný na 23 stranách napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil své závěry. Vzhledem k tomu, že argumentace v žalobě v zásadě kopíruje argumentaci z odvolacího řízení, bude soud tam, kde se se závěry žalovaného shodne, na tyto závěry odkazovat, popřípadě je stručně doplní. V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout, že vyžadovat od soudů, aby po správních orgánech opakovaly každý závěr, považují-li jej za správný, by bylo nevhodné a zbytečné, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, dne 7. 6. 2017, č. j. 6 As 68/2017-53). Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k

nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

25. V dané věci nejsou sporné následující skutečnosti. Žalobce byl dle údajů registru silničních vozidel v dotčených zdaňovacích obdobích provozovatelem vozidel X a X. Jedná se o vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tun určená k přepravě nákladů. Vozidla X a X byla dle kupní smlouvy ze dne 15. 10. 2021 prodána a předána novému vlastníkovi. Existence vozidel v daném případě rovněž není předmětem sporu. U vozidla X žalobce prokázal, že došlo k jeho dočasnému vyřazení z provozu dne 26. 7. 2010 a k zániku vozidla ze zákona ke dni 1. 1. 2016.
26. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že pouhá skutečnost, že byl v dotčených zdaňovacích obdobích v registru silničních vozidel evidován jako vlastník a provozovatel vozidel X a X nepostačuje pro doměření silniční daně, neboť provozovatel registru příslušná vozidla nevyřadil z evidence, ačkoli tak měl učinit (jako v případě vozidla X). Žalobce rovněž argumentoval nevyhovujícím technickým stavem vozidel a zánikem tzv. povinného ručení.
27. Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožnil, naopak přisvědčil žalovanému, který v napadeném rozhodnutí v bodech [51] až [72] podrobně odůvodnil, že daň silniční je založena na formálním stavu zápisu v registru vozidel a správce daně z takových údajů při stanovení daně vychází. To vyplývá jak z dikce zákona o dani silniční [viz výše citovaný § 2 odst. 3, který pomocí formálního kritéria vymezuje předmět daně, a § 4 odst. 1 písm. a), jež na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně], tak z judikatury Nejvyššího správního soudu.
28. Rozhodovat ve věci registrace vozidel orgánům finanční správy nepřisluší. Otázka okamžiku vyřazení vozidel X a X z registru vozidel byla autoritativně vyřešena pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu (tj. rozhodnutím o vyřazení vozidel), jímž byla vozidla X a X vyřazena ke dni 17. 5. 2021 z registru vozidel. Uvedené pravomocné rozhodnutí o vyřazení vozidel je nadáno presumpcí správnosti. To znamená, že je na něj nutno pohlížet jako na správné a zákonné do té doby, než je zrušeno k tomu příslušným orgánem (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128). Z podané žaloby ani z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by rozhodnutí o vyřazení vozidel bylo v rámci správního či soudního řízení zrušeno.
29. Podle § 99 odst. 1 daňového řádu, *vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.* Analogicky k § 99 odst. 1 daňového řádu stanoví § 52 odst. 2 s. ř. s. pro soudní řízení správní, že *soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si může učinit úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*
30. Vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o vyřazení vozidel a § 99 odst. 1 věta první daňového řádu žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vycházel z toho, že vozidla X a

X byla vyřazena z registru vozidel až ke dni 17. 5. 2021. Žalobcem namítané porušení § 8 daňového řádu krajský soud neshledal.

31. Pokud žalobce se závěry uvedenými v rozhodnutí o vyřazení vozidel nesouhlasil, právní řád mu poskytoval možnosti, jak se proti zmíněnému rozhodnutí bránit (ať už podáním odvolání v průběhu správního řízení či následnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.). Jelikož tak žalobce neučinil, je nutno vycházet z toho, že vozidla X a X byla vyřazena z registru až ke dni 17. 5. 2021 se všemi důsledky z toho vyplývajícími (§ 99 odst. 1 daňového řádu resp. § 52 odst. 2 s. ř. s.).
32. Rovněž s ohledem na § 75 odst. 2 s. ř. s. v nyní projednávané věci soud nemohl přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která svou žalobou žalobce učinil předmětem soudního přezkumu.
33. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobní námitky, jimiž žalobce zpochybňoval okamžik vyřazení z registru vozidel, nemohly založit důvodnost podané žaloby, neboť jejich místo bylo v eventuálních prostředcích nápravy podaných proti rozhodnutí o vyřazení vozidel a nelze je vypořádat v jiném soudním řízení, které proti rozhodnutí o vyřazení vozidel nesměřuje.
34. Argumentaci žalobce, že nemůže odpovídat za opožděné vyřazení vozidel X a X, ke kterému došlo v důsledku nesprávného úředního postupu příslušného správního orgánu, neboť v průběhu roku 2002 zaniklo u vozidel X a X tzv. povinné ručení, považuje krajský soud nejen za nedůvodnou, ale také za účelovou. Pokud by byl žalobce dostatečně bdělý a střežil si svá práva, pak již v roce 2001 by po prodeji vozidel X a X dohlédl na to, aby byla provedena změna vlastníka v registru silničních vozidel. Již v roce 2001 totiž podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční platilo, že poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je zapsána v technickém průkazu vozidla vydaném v České republice jako držitel vozidla. Žalobce nezmiňuje žádnou skutečnost, která by mu bránila oznámit převod vozidel, příp. zkontrolovat správnost zápisu v registru silničních vozidel, popř. podat žádost o dočasné vyřazení vozidel X a X, jak to učinil v případě vozidla Xv roce 2010 nebo požádat o trvalé vyřazení předmětných vozidel z registru silničních vozidel, jak to učinil v roce 2021. Jelikož žalobce zůstal uveden v registru silničních vozidel jako jejich provozovatel, splňoval v dotčených zdaňovacích obdobích formální kritéria stanovená v § 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční a byl poplatníkem daně.
35. Krajský soud již shora zmínil, že existence vozidel v dané věci není předmětem sporu. Nenastal tak případ, kdy by i přes formální zápis vozidla v registru vozidel fakticky absentoval předmět daně silniční. V tom se nyní souzená věc odlišuje od věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Afs 64/2008-52, na kterou odkazuje žalobce. Z uvedeného rozsudku nijak nevyplývá, že by rozhodnou skutečností měla být okolnost, že poplatník daně sám fakticky neprovozuje dotčené vozidlo (neužívá vozidlo k provozu na pozemních komunikacích) v průběhu zdaňovacího období, např. z důvodu jeho technického stavu. Dále nebylo sporné, že vozidla X a X ve vztahu k dotčeným zdaňovacím obdobím splňovala podmínky podle § 2 odst. 3 zákona o dani silniční. Vozidla vymezená ve zmíněném ustanovení zákona o dani silniční jsou vždy předmětem daně silniční, a to i když nejsou fakticky provozována, resp. užívána k danému účelu. Fakticita provozování tedy nemá přednost před zápisem v registru silničních vozidel. Daň silniční není konstruována jako poplatek za užívání pozemních komunikací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 129/2014-37).

Pro existenci daňové povinnosti je tedy nepodstatné, zda byla vozidla X a X v dotčených zdaňovacích obdobích fakticky používána, zda by prošla technickou kontrolou nebo zda bylo uhrazeno pojištění vozidel, jak přesvědčivě odůvodnil žalovaný. Lze tedy uzavřít, že vozidla X a X byla v dotčených obdobích předmětem silniční daně. Svědecká výpověď statutárního orgánu Průmyslového muzea Mladějov, z.s. (vlastníka vozidel X a X v dotčených zdaňovacích obdobích), ani prohlídka vozidel na místě samém v areálu muzea by na uvedeném závěru nemohly ničeho změnit. Orgány finanční správy proto nepochybily, pokud zmíněné důkazy odmítly provést.

36. V případě vozidla X žalovaný postupoval odlišně, neboť skutkový stav byl odlišný a žalobce doložil, že toto vozidlo v dotčených zdaňovacích obdobích předmětem daně silniční nebylo. V případě vozidel X a X takovou skutečnost žalobce neprokázal. Důkazní břemeno přitom spočívalo na žalobci.
37. Žalobce také namítal, že mu vznikl nárok na uplatnění snížené sazby daně podle § 6 odst. 9 zákona o dani silniční a žalovaný daně ustanovení nesprávně interpretoval.
38. Podle zmíněného ustanovení platí, že *bez ohledu na datum první registrace se sazba daně podle odstavce 2 snižuje o 100 % u nákladních automobilů a přípojných vozidel s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny a méně než 12 tun, pokud a) jsou tato vozidla používána veřejně prospěšným poplatníkem daně z příjmů právnických osob pouze k činnosti, z níž plynoucí příjmy nejsou předmětem daně z příjmů, b) jsou tato vozidla používána fyzickou osobou pouze k činnosti, ze které nebo v přímé souvislosti se kterou neplynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů, nebo c) se jedná o výcviková vozidla podle právního předpisu upravujícího získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, která nejsou používána k činnosti, z níž 1. plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů právnických osob, nebo 2. plynou příjmy ze samostatné činnosti.*
39. Žalovaný se danou námitkou žalobce zabýval v bodech [73] až [91] napadeného rozhodnutí, které obsahují podrobný výklad citovaného ustanovení. Žalovaný za použití výkladu *e ratione legis*, logického výkladu a zužujícího výkladu judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že § 6 odst. 9 zákona o dani silniční je nástrojem pro snížení daňového zatížení pouze zákonem vyjmenovaných subjektů (tzv. privilegovaných osob) a tedy že snížení sazby daně mohou uplatnit pouze privilegované osoby. Žalobce jakožto podnikající právnická osoba není privilegovanou osobou ve smyslu § 6 odst. 9 zákona o dani silniční, a proto v jeho případě nelze aplikovat beneficium v podobě snížení sazby daně. Gramatický (jazykový) výklad provedený žalobcem by vedl k popření smyslu zákona o dani silniční. Krajský soud se ztotožnil s přesvědčivou a logickou argumentací žalovaného. Žalobce je podnikatelem a z tohoto důvodu na něj § 6 odst. 9 zákona o silniční dani nedopadá.
40. Orgány finanční správy proto správně odmítly provést výslech statutárního orgánu Průmyslového muzea Mladějov, z.s. (vlastníka vozidel X a X v dotčených zdaňovacích obdobích) a prohlídku vozidel na místě samém v areálu muzea, neboť případný výslech svědka ani prohlídka vozidel v areálu muzea nemůže jakkoliv zpochybnit skutečnost, že žalobce nebyl privilegovanou osobou, která by mohla být zvýhodněna snížením sazby daně silniční o 100 %.
41. K namítané nepřipadnosti shora zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 258/2019-25, č. j. 2 Afs 5/2012-22 a č. j. 6 Afs 349/2017-31, ze kterých žalovaný vycházel, krajský soud uvádí následující. Žalobci lze přisvědčit v tom, že nyní řešený případ

a judikované věci nemají zcela shodný skutkový základ. To však nebrání užití obecných závěrů ze zmíněných rozsudků též na případ žalobce. Žalovanému proto nelze důvodně vytýkat, že z daných rozsudků vycházel i v právě projednávaném případě.

42. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že žalobci byla daň silniční za dotčená období doměřena v souladu se zákonem, přičemž takto stanovená daňová povinnost nemá charakter sankce, jak nedůvodně namítá žalobce.

VI. Náklady řízení

43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 1. 2024

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu